

דברים שנאמר חנה'ה אלהים באלהים אמה - רחל סימון ז"ל

אמא שלי - רחל סימון, "רוחלה", "בובה".

אכן, התאים לה הכינוי "רוחלה", אישה קטנה מצטחקת בקלות, מסבירת פנים לגדולים ולקטנים, עוזרת, תומכת, תמיד מחייכת.

התנהגותה של אמי הייתה היפוכה של הנוסחה האומרת שלעיתים מי שחווה ילדות קשה, ילדות של חסר, של דלות ואובדן - נושא בחובו את הכאב, הנשאר צרוב בלבו.

במקרה של אמי ההיפך הוא הנכון אמי התייתמה מאמה בהיותה פעוטה, כשהיא ואחותה הגדולה ממנה אך במעט, נשלחו ע"י אביהן לבית יתומות. והוא עוזב חזרה לליטא לנסות את מזלו, אמא ואחותה דבקו זו בזו, עד אשר אחותה שהייתה לה "אם ואחות"-נפטרת והיא נותרת נערה בודדה בעולם.

אמא בנחישותה האופיינית לה, מחליטה לא ליפול ברוחה, אלא למלא את הבור הנפער בליבה פנימה ובחייה בכלל.

קמה מההרס לבנות לעצמה חיים חדשים. גמלה בה ההחלטה: לעבוד, להתפרנס, ללמוד ולהקים משפחה גדולה, להשלים יידע ולהשתלב בחברה-באמצעות הרצאות, טיולים, קורסים שונים, מפגשים - על כל אלה היא עטה בצימאון ובסקרנות בלתי נדלית.

באחת השבתות הגיעה לקיבוץ הצעיר סעד, והחליטה שחיים אלה בקיבוץ הדתי, תוך קבלת אורח החיים המחייב- מתאים לאופייה ולתחושותיה ונשארה בסעד. נישאה לאבי ראלי ואתו בנתה משפחה כפי שתמיד חלמה

הכתיבה הייתה בשבילה עוגן הצלה, כותבת זיכרונות מחשבות וברכות וכן שירי בר/בת מצוות לנכדים.

אמונתה הייתה טהורה ואמיתית. היא ציטטה לנו מתהילים אותם ידעה בע"פ: "הפכת מספדי למחול לי, פתחת שקי ותאזרני שמחה", כמה התאים לך הפסוק הזה.

כשנשאלה ע"י נכדה הגדול מה למדה והסיקה בחייה ענתה: "לא להיות קיצוניים לא לצד הזה, ולא לצד הזה. והעיקר שתהיה אתה, תדע מה שלבך אומר לך ואת זה תעשה - ולא לפחד. והעיקר שתמיד לא תחשוב את עצמך שאתה מעל, תמיד אתה שווה עם כולם וככה תמצא חן בעיני אלוקים ואדם".

עם כל הפעילויות והאנרגיות לדאוג לעצמה, שמה לה אמי למטרה לעזור לזולתה, וכך תמכה באשת אביה בזקנתה, תמכה במורתה האהובה לתנ"ך מימי בית היתומות כשהגיעה לאפיסת כוחות ואמא תלמידתה הייתה לה למשענת. טיפלה בחמותה ובכל נצרך שהזדמן בדרכה - והכל לא ממחויבות, אלא מתוך רצון כן לסייע, לעודד ולהועיל. צער ושכול לא שברו את רוחה לאורך ימים.

כל ילד וכל נכד זכו להרגיש "כבנים יחידים" אצלה ולכן כולם כל כך אהבו והעריכו אותה ורצו להיות בקרבתה.

אמא! לפני כמה זמן חשבת שהגעת לקו הסיום. החלטת לסיים את מרוץ החיים ע"י צום. קיווית שהסוף יגיע מהר, תפגשי את היקרים לך ובעיקר את אמך -שלא נותר לך כל זיכרון ממנה. אמרת שמילאת את משאלתך

להיות אדם "השמח בחלקו" ובה תמה המסכת. אך הסכמת לציית לדברי כל אוהביך - ילדים ובני זוגם, נכדים ונינים - להישאר עמנו ולהיות אתנו ככל שאפשר ולקבל את דין בורא עולם.

אשר לי אישית - אין גבול לסיפוק שבליבי, על כך שהגענו לקרבה, לפיוס, להבנה ולאהבה שלא תמיד הספקנו להביע במרוצת החיים השוטפים. זכות אמיתית זכיתי, בלוותי אותך בחודשים האחרונים, צחקנו כתבנו הקראנו ובעיקר דיברנו ושרנו, כשאת מוקפת יום ולילה בצאצאיך האהובים עליך והאוהבים אותך וממשיכים לקבל ממך את הרוח הטובה והמיטיבה שהשרית על כולנו כל הימים.

זכינו בכך שהיית על ידנו שנים רבות והגעת לשיבה טובה. השארת לנו זיכרונות נפלאים אמא, נוחי בשלום על משכבך ופגשי את כל געגועיך.

אשרינו שזכינו.